

מיבאל יצחק מליק ואברהם פולדמן ה"ד

שנה שלושים וארבע, גליוון מס' 26

פרשת תזריע-מצורע, אייר תשע"ג

גלוון זה יצא לאור בחסות עיריית רחובות, האנג' למוסדות העירייה, המחלקה לתרבות תורנית

"גע" הופך ל"עג"

"און בטובה למלגה מעג ואון ברעה למיטה פונגגי" (ספר יצירה פ"ב, מ"ז). מובא בחו"ל (ברכות יז, א): "וחעלם תפא – און ב לא אכילה ולא שותיה... אלא צדיקים ישבין ענוויזים בראשיהם ונוהים מזוי השכינה". ורא, שההטה מזוי השכינה אינה עג טמי, שהרי בעל הבא אין גוף כל, אלא, מודבר על הטענה נשומתית, כפי מה שאמר דוד מלך (זהלים עג, ט): "עגאי, קרבת אלקים ל טוב". גם ענשי הגיהנים אינם צואה ווותחן, או מטור להט, כפשוות, שהרי אין שם גוף שיישרף בהם. אלל, והיווק של הנשמה מרימות של שלם, הוא העש החמור ביוטר וירושי השאול הקשים ביותר. מミלא, גם תעונתן גע העדן וגם ישורי הגיהנים קיימים גם בעולם הזה. פעמים רבות אין לנו מתחעים אליהם, אבל הנשמה שטבעה בה חזעה אוטם בכל גע. כאשר אנחנו שעבים את הר' ומתוקרים אליו – המשמה מותענת עליה, וכאשר אנחנו מתרחקים ממנו – המשמה חזעה ישורי גיהנים קשים (געים).

המילה "ערעת" – מורה על ריקנון פנימי חפורץ כלפי חוץ, ואילו "גע" – מורה על מכחה הבאה כתנוחה פגוארת אלקטית מיוודת. מוצאנט למודים מצירוף "גע" ערעת", שאין "ערעת" מסתמאת אלא אם כן היא מותגלת כייעג', בוגירה אלקטית מיוודת. אין "גע" זה מטמאן, אלא אם כן הוא "ערעת" – ריקנון פנימי חפורץ החותם ומונגלי בדור הבשר (וש"ץ היוש).

יראה הכהן, אחרי קבב את הנגע, והנה לא הפך הנגע את עט והגע לא פועל – טמא הוא, קטש תשרפה... (ויק, נט). מיסודות לשון הקודש, שהיפוך התאותיות של שם או מושג, מתקף גם את משמעותו של המושג, למשל: "ערעת" המותהफת לירצת – כח התנפילה והופכת את הצרה לעת רצון וישעה, וכוכ היפוך היוצרות" היא "ערעת", היינו ביחס, שמי שולח בצרעת – מוכנס ביחס. בשם "גע" לאות עז שבמילה "גע", ככלומר, שהאות עז לא נפהכה, לא שינה את מקומה מסוף המילה לתחילת המילה במילה "ערעת" לאות עז שבמילה "גע" – "גע" הוא, פשוטו פשוט. סימן שעדין לא תוקן שושח החטא וטמא הוא. ובכך לא עצה מההמילה "גע" ומהמילה "עג" – "גע" הוא, פשוטו פשוט.

הבדבל בין "גע" ל"עג" ותלי, אם חיעץ בຕחיתת המילה או סופות, ויחכם עזיוו בראשו. כשותה עז בטהלה – יש לו עגנון, ואס לאו – אין נאלאן. אמר ליה רבינו יהושע: אם אין עשין תשובה – אין נאלאן; אלא, הקוזש ברוך הוא מעמיד לחן מלך שוגרותיו קשות פהכנן, וישראל עשין תשובה ומוחזין למוטב...

הפסוק: יראה הכהן, אחרי קבב את הנגע, והנה לא הפך הנגע את עז (אות עז לא נפהכה לתחילת המילה להיות "גע")... טמא הוא.

"גע" ו"ערעת" – בהיפוך אותיות הם "גע" ו"ערעת", מושגים מונחים קשורים גם עם השבת וחרג. "גע ערעת" – מסמל את הסתנת האלקות, גסות הטעם המכוסה על ממויות הבריאה. ואיל שבות ווועט – ההיפוך מזוה, פיקוחים את עזני האדים ופונזום את לבו לחש ולראות את יוצר האדים מותק יצירתו. מובא בשם תלוזה הקדוש, שמי שיטול לעג את השבת ואית עשה כן – מותחף לו העג מגע, ועל כן, צריך המצווע להסתגר שבעה ימים, כדי לעבר שבת, שיוחfn ל"חיגען" לעגנין.

గבריאל תירוש

גלוון זה מקדש ע"י הרבה אברהם פוס וריעתו תהוי
לע"ג הسابא, ר' ישעיהו בר' משה הלוי זונבליך ז"ל, נלב"ע ו' באיר תשכ"ג
כמו כן, נתקבלה תרומה מאת משפחות ברק ושורץ שייחו
לע"ג האם, החותנות, מרת חותה רחל ורוכול ע"ה בת ר' מרדכי ז"ל, נלב"ע ו' באיר תשנ"ב
תנצבה

יום העצמאות / נפתלי יערி

משה בדים אחד, שהיה שמדו ווורוש, שעה פרטו. עבר עליו ערבי אחד ושמע קולה. אמר לו: מי אתה? אמר לו: יהודי אני. אמר לו: יהודי, יהודי! חזר פרטך והחדר מחושתק. – למה? אמר לו: מפני שבית מקדש של היהודים חרב. – מניין אתה יהדי אמר לו: מותך עיית פרטך. עד שהוא מתעסך עמו, געתה הפהה פעם שנייה. אמר לו הערבי: יהודי, יהודי! אסור פרטך ואסור מחרשתך, שהרי נולד המלך המשיח, מושיעם של ישראל. אמר לו: מה שמו – מנחם שם. –وابאו מה שמו – חזקיה. – אמר לו: והיכן הוא שורה? אמר לו הערבי: בבירת ערבה של בית-לחם-יהודית. החל אותו האיש ומכר פרטו ומכר מחרשתו ונעשה מוכר-לבדים לתינוקות. התחל נכנס ויוצא מדינה ומעיר לעיר, עד שהגיעו לשם. באו נשים מכל הקרים ליה אצלו לבדים, ואוותה האשה – אמו של מנהם – לא לךח אצלו. שמע קולו של הנשים אומרות: אמו של מנהם, אמו של מנהם: בווי וקחי לבדים לבנק. אמרה: הלוואי שייחנקו שנואניהם של ישראל. אמרה לה: למה? אמרה להן: ביום שנויל, חרב בית-המקדש. אמר לה: מובטחני, שלרגלו חרב ולרגלו הוא עתיד להיבנות. אמרה לו: אין לי מעות. אמר לה: מה איכפת לי, בווי וטלי לבנק, ולאחר ימים אני בא לביך ואת פורעת ליל. לאחר ימים, בא לאוותה העיר. אמר: אלך ואראה אותו תינוק מה מעשי. בא אצלה, אמר לה: תינוק שלך, מה מעשי? אמרה לו: משעה שראיתני, באו רוחות וסערות וחתפו מידי, נשאחו והלכו להם.

אמר רבבי אבא: למה לי ללמדך מן הערבי הזה וכי לא מקרה מלא הוא? כתוב (ישעיה י, לד): "ויהלנון באדייר יפול" ומה כתוב אחריו (שם יא, א): "ויצא חזר פגוע ישוי"...

ירושלמי, ברכות

דרש דרש

מההדורש ליום העצמאות

סנהדרין (דף צז, ב – צח, א) – אמר רב: כלו כל הקיצין, ואני הדבר תלי אלא בפשובה ומעשים טובים. ושומואל אמר: ציו לאבל שיעמוד באבל. כתנא, רב אליעזר אמר: אם ישראל עשין תשובה – נאלאן, ואס לאו – אין נאלאן. אמר ליה רבינו יהושע: אם אין עשין תשובה – אין נאלאן; אלא, הקוזש ברוך הוא מעמיד לחן מלך שוגרותיו קשות פהכנן, וישראל עשין תשובה ומוחזין למוטב... ואמר רבבי אבא: אין לך מוגלה מזוה, שנאמר (יחזקאל ל, ח): "יאתנס קני ישראל ענפכם ותעננו צפירים תשאו לעמי ישראל" וכו'.

לקוראים: מאמרם המופיעים ללא ציון שם הכותב, נכתבו על ידי חברי המערכת

חברי המערכת: הרב אברהם פוס, משה רוט, נפתלי יעורי, יהודה מלך

העריכה בסיע עברי כולל יד ברודמן לימיון הוראה ודיניות, בית ספריא, רחובות

טלפון: 08-9412048

אתרנו באינטרנט: www.pirsuma.com/siach

הדפסה: דפוס ש.ה.ר. רחובות טל. 08-9475106

הקשר בין הגוף לנפש

כיוון, ידו הדר בפעלים מודע הרפואה, שיש קשר ישיר בין מבטו הנפשי של האדם, לבין מצבו הגופני. מי שילוקח לבב, עלול חיז ללקות באירועים לב חמורים. מי שיואכל את עצמו, עלול לחנות ב... קשר זה היה נזיר לדומינו מקומות פאץ' הנה, למושל, אמר שלמה המלך בספר קתול (יא, י): "ויהסר כעס מלפני רוחבך ענבר רעה (מחלת) גונשין". ובל פסק והוא אומר (הנתנוות):

הרבבי, בגיןתו המפרנסת: "יכן אמרו בדורות זיל: כל חמסע, כל מני גינקס שלטוך ברי", וכנהה כוונתם לא רק ליהלום השתייך, הדיזון תפיסה זו של קשר בין הגוף למוח, ממצאת כבוד, שבפרשיותינו, כי גם הם: "הדברים גורמים וולאים מושגים אינם יכולים להיכנס למסח", כי הקוזשה מסמלת בחווילם בהקשר של געוי הצערת. אך, הריפוי הוא על ידי כחן ולא רופא, ואין בטורה גאנקיסים שוימים של תרופה. נראות להל כמה דעת בעניין זה (שהובאו על ידי פרופ' שאול רוגב, במאמר ב"ץ שביעי" של אוניברסיטת בר-אילן התשס"ה):

"ר' יואל אבן שעיב סובר, שנגע צרעת בגוף הס תזאה של חטאיהם שלכלים, וש קשר בין איזור הגעג בעין סוג החטא: גע בראש – מוחהו עESH על הרהוריהם שלכלים, פחדות המעלות החשליות. גע באיזוריים מוכיים יותר, מרים על חטאיהם בתחומי המוסר והמידות. כל החטאים הללו – אין גליים כל' והסובבים סבורים, שהאדם הוא צדיק גמור. הנגעים, אותם כבר אי אפשר להסתיר, באים לגלות לצייר את האמות על צבעות הנגע עניה ברור, מדוע מרחיקים אותו לשבע מהקהבה..."

"ר' שלמה בבית הכל קשור את פשיטתו לאstor מאכלות מסוימים, שבפרשה הקדומה: "צריך שהאדם יזרו עצמו (יזהר) מאיסורי מאכלות הבעל חיים, לפי שלחויהם משותפים עמו

אך עד דע הפסקים, מה דעת של אדם היה בוחאות שלא יכול לספר באחד מימי הספירה, כגון: סادات שעריך לעבר ניינוח רפואי וייה בתקינות, האם יכול להזהיר ולספר בברכה, או שואלי הויב מדרכן עצמו לברכה לטבלה, שהרי ידע שלא יוכל להשלים ספרות.

רבי ניסים קוליץ ("חותם שני", שבת-ח'ז) הסתפק בותה, שהלאו שולחן ערק" (תפס), פסק כי ספר "בעל הלמות גודלו", שמי שזכה לבך יום אחד – אין יכול לשובר בברכה. הא"ר לאלו"ז חייא, סימן לא כתוב, שם יבעל הלמות גודלו" מודה, ככל יום ויום היא מצויה בפאי הימים בברכה. ובאיו שפער בברכה, אלא, שיבעל הלמות גודלו" סובר, שאף ככל יום ויום היא מצויה בפי עצמה, בכל זאת, כשচסית יום אחד – אין יכול לספר בברכה, מושם שיטען זין של "תמיונות" – שייחז כל-ה-מיטים ברצף.

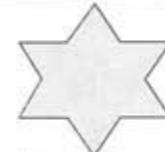
מעתה, יש לדון, אם שזכה לספר, האם ברכותיו עד עתה שברכות לטבלה: החדי"א ("מורחה באכבע", סימן ז, אות ריז) כתוב, שברכוו בטלות. אמן, יש כתוב, שאין ברכותיו לטבלה, מושם שעשה עכשו מהו שמוול עליו, אף שיידוע שלא יכול להשלים ספרתו. עד ביאו ("ימשות ח'י"א, עמר ב'): שאון כוונת "בעל הלמות גודלו" שספרת העומר – היא מצויה אותה אורכה וכל יום הוא חלק ממשווה אותה ולכן רשאי יזרו יום אחד, אפס בכל המצות.

רבי שלמה למנן אומעריך ("היליות שלמה", ט) כתוב חן ברכות לטבלה: החדי"א ("מורחה באכבע", סימן ז, אות ריז) שברכות זיין בו עיין שמכניס עצמו לברכה לטבלה, מושם שעשה עכשו מהו שמוול עליו, אף שיידוע שלא יכול להשלים ספרתו. עד ביאו ("ימשות ח'י"א, עמר ב'): שאון כוונת "בעל הלמות גודלו" שספרת להלה אותה – אינה כלם, אלא שספרת לילה אותה היא תלך מומצוואו ולכן רשאי בברכה לני שחתך – ברכותו נשבת בברכה, מושם שזכה ביריך – ספרות הילתה יכולה להחיש כלך מומצוואו ולכן מסחר בברכה לני שחתך – יכולת הילתה את זרחה גודלו, כיוון שבדרכו, מושם שזכה ביריך – רק אם שזכה להלה אחד ואית יכול להצלחך להצטרכ ליתמיונות" – איתו יכול עוד ברכך.

הרב אריה ויזל

"בידור דבר"

אפילו בשבת

אותו. דבריו, של ח'יטהה תמיונה, ישרים ומתחשים על החלב, אך בכל זאת, ברצוני לבריאת תשומת לשלוטו. באחד משעריו של חותם יוש ירשות לקרוות פסט, הוא הסביר בשם חותם חותם חותם במלומדיג' (ויאט ישבת ירוחם), את הרעיון העמד מארורי החושש של חותם: "שכנא לך אל כל בקי למדוע ועביר את השופר חתלבת מהימלט) ארבע אמות בשרות הרובים".

וכך הוא מסביר: כאשר יום-טוב היה בשבת, אפשר בנסיבות לשוחח שלווים גם שבת דמיון לטעמכם, למשל, ראש השנה שלול בשבת. לעומת שבת שבע – האם שלא אחד את השם "אייך עברה השבע", או "אייך עבר ערך ראש השנה"? וראי שנקרא לרג'שנו ולא נקרא לשבת, וכך גם מושב בת-שבת עצם. מבחב כמה קיימת סכמה אמיינית שהיום-טוב יעלים את העובה שלווים שבת, ויגרום לו לטפות שאסור לעשותות אף מלאכה, כדיון כמו בכל שבת רגילה. אם ראש השנה חל בשבת, יש חשש שMOVED שודדים נמצאים איזור יום-טוב, והוא ביאו להלט את השופר בשרות הרובים. החותם הוא דזוקא למלאת החטא, מכיוון שהוא בדיק מלאכה כזאת – שאסורה בשבת ומותרת ביום טוב.

ואם נחזר לעניינו כתה, נגלה, שהקושיה שухקה היוניתת תמיונה" כלל אינה עלה. מובן טבעי, שסביר מילת חנן תלה שבת, והרגשה שהווים שבת אינה זהה ממקומה. מילא, לא שיק לנוו"ר "שכנא עבר את סכין החילאה ארבע אמות בשרות הרובים", כי אין כל חשש שישבשו שזה אסור.

אייתי וייס

הפרשנה שלוש פעחות בפרק קוצר המודרך מתקנות היולת וטמותאים תחלות טומאות הליה, בלילות וכיר ונקמה. מלבד החבדלים בין זו וזכר לתקבב בימי הטומאה והטהרה, כשמזכיר בזכר ישנו ערך – יעבאים השמיין, פול' פער ערלטן" ויב. 5.

חויל' (שבת קלב, א) למדוים מפסק זה את חילאה היחעת, שמילה בזמנה – דוחה את השבת: "ב'ים – ואפילו בשבת". בעל הימורה תמיונה" מסביר את הדרשא ואומר, שחויל' רוא את המילאה ימול' פער ערלטן". יתרו זה, הביאו אותן למסקנה, שבויים המשמיין יש למול את התקן, יהול' יום זה ביאו יום מימיות השבע שיחול.

ה'ינואה תמיונה" מפסיק בדרכיו ומעדור שאלה מעיינית: מדוע לא גורו חוויל' שלא למול בשבת, גויהה שמא תעיר את סכך הימלה ארבע אמות בשרות הרובים, בדיק שם שגורו במצוות ואוריות אחרות, כמו לפחות או שופר?

תשומתו היא, שלאחר שהסקת שהמילה "ב'ים" מלמודה שחויב למול "אפייל" בשבת, איזו זה סайл' טוב מפושע בפסק, שמייה בזום היממי – דוחה את השבת, וכל נקוט בקיטו: שדבר שטוב בתורה במפורש שמווער, אין חוויל' יכולם לבוא ולאסור

"ז'ז'ור לנער"

המקום: יזרו ל שני ימים הילל, אם קיימין דברי אוריה, סוף דברי זיכרונו קיימין. ואם בטלים דברי אוריה, ביטל זיכר זיכריה זיכריה. אי שמחמי שעתקיימו דברי אוריה, לסוף דברי זיכריה עתידין במא. בלשון זהה אמרו לו: עקיבא נחומרע, תנטהם לרוגל מגנזרו."

וכי רבי עקיבא לא ראה והפיכם את החורבן? ומהזיך, וכי חכמי ישראל לא האמינו בסאולו: התשובה ממצאת מיחס ובה. השאלת אינה מוחה וזהים בעין הבשר, העניינים המסתנכים על אותן מוחות, בהזדיא וחאות תמיונה זהה. השאלה, מה הפשתות שכתוב בו (במדבר א, ט): ימאר פקנ'ב יומת, הר' שעיל יניא מותכו, עלען תנאים הכתבו ה'א' (ז'י'ה): על זה היה ק'הן לבעט, על אלה חישבו עיינט. על הר' ציון שיטפם, שעילם חלפו ברא. אמר להם: לך' צחקי, הר' הוא אומר (עשיה. ח. ב): אענעה לה צדים טאננים, את אוריה הכהן ואת זכריה בן יבנ'קיה. וכי מה עין אוריה אצל זכריה, אוריה במקdash ואשרו, זכירה במקdash, שני' אללא, תלה הכתוב נבאות של אוריה בפניהם של זכרי, מה אמר אוריה? (מיכה ג, יב; עין רימה כ, ס: ציון-שרה ותפיש, ווישטלים-עיכס תורה, וויר היבת – קבוצות טה. ועוד אמר כריה וויריה (ויריה ח, ד-ה): עד ישבו זקנים ווקרא בחרובות ירושלים... וויחובות העיר יקללו ילים וילדות משחקים ברוחבთיה. אמר עלמו של רב עקיבא, שלא הצללים – לא יראה גם האור.

גנטלי יערוי

"ראשית צמייחת גואלתנו"

שמודים את שבת, טו יחול' יום הזיכרון לתליל מערכות ישראל וועלות האיבה, ומדי בעקבותיו יום העצמאות על הקשר שבין שני הימים הילל ועל המערב חד מאבל ליום טוב, כבר נשפטו שורות של זיו ונשברו קולמוסין רבים. בכל אומך ראוי לתעת את הדעת למעבר זה.

המודרש (מודרש תנאים לדברים יא, ט) מספר: "יעבר היו רבן גמליאל ורבו ירושע ורב אלעזר בן שира ורב עקיבא, נכסין לזרמי ושםכו קול המילה של מדינה מופטוליס עד מאה שנים מליל, והונחיתן חון בכנין ורבו עקיבא מצחיק. אמרו לו: עקיבא, מפני מה אנו בכנין ואתת מצחיק! אמר לנו: צאתם לוה בכלים..." אמרו: יבאוו ווראו מה אמר עקיבא, למה בכיתם! לא נבכה המוקום שכתוב בו (במדבר א, ט): ימאר פקנ'ב יומת, הר' שעיל יניא מותכו, עלען תנאים הכתבו ה'א' (ז'י'ה): על זה היה ק'הן לבעט, על אלה חישבו עיינט. על הר' ציון שיטפם, שעילם חלפו ברא. אמר להם: לך' צחקי, הר' הוא אומר (עשיה. ח. ב): אענעה לה צדים טאננים, את אוריה הכהן ואת זכריה בן יבנ'קיה. וכי מה עין אוריה אצל זכריה, אוריה במקdash ואשרו, זכירה במקdash, שני' אללא, תלה הכתוב נבאות של אוריה בפניהם של זכרי, מה אמר אוריה? (מيكا ג, יב; עין רימה כ, ס: ציון-שרה ותפיש, ווישטלים-עיכס תורה, וויר היבת – קבוצות טה. ועוד אמר כריה וויריה (ויריה ח, ד-ה): עד ישבו זקנים ווקרא בחרובות ירושלים... וויחובות העיר יקללו ילים וילדות משחקים ברוחבতיה. אמר